

На дроти і рови паде імла,
Іде до тебе смуток від села.

Обдертий, босий. В спланих очах
Якийсь безтямний, божевільний страх.

І жалується, мов дитя, квилить,
Що третій день село горить й горить,

Що з димом праця людська марне йде,
Що голови склонити їм ніде,

Що всюди плач дітей, худоби рев,
І луск падучих стріх, і тріск дерев.

Згоріла церква, впав з дзвіниці дзвін,
А кулі б'ють і б'ють з усіх сторін.

Ані вперед тікати, ні йти назад,
Ні помочі, ні ради. Пекло! Ад!

І жалується тихо, і квилить,
Кругом дими, село палахкотить.

А ти стоїш, глядиш безрадно в ліс
І тулиш, ніби друга, зимний кріс.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Фрагменти з поеми «Буря»](#);